

MARTIN DEN ANDEN

TANTER med stemme og altid parat i kyssemunde havde sagt: Hvad skal det blive til med dig, dreng? Men det var kun, fordi de syntes, faderen hørte ham for meget.

Drengen hed Martin, og hans far og mor var ikke skilt, Martins far var rig, og de boede endnu i deres sommerhus, et langt rødt hus, som havde været Martins bedstefars hermedshedsbolig. Martin var rig, og de andre i den by, hvor hans bedstefar var født, legede ikke med ham. De beundrede hans legesøj, men de legede ikke med det. Det var måske derfor, det var blevet sådan med ham og hans far. Han havde privatlærer, når han var på ferie.

hendes far havde været skipper, og Axel havde mødt hende, når hun var her på sommerferie med Martin den Første.

Når nu drengen så gerne vil, sagde Axel. Han har glædet sig til turen. Hvem af jer har glædet sig mest?

FADEREN lo, og Martin lo med. Hans far havde pæne tænder, når han var glad. Martin troede sig ikke om, at han også kyssede moderen - det var et kaptein Blod tog, de skulle ud på, kaptein Blod kyssede ikke kvinder. Han fortalte dem.

Men var nu forstillede. Kvinder havde altid en forstillede.

Himlen var blevet blå næste morgen, da de stod op, drengen og hans far. De skulle af sted tidligt for at få så mange timer derude som muligt. Selve sejlderen kunne godt tage halvanden time. De havde længe talt om turen, faktisk i flere år. Men så havde Martin været for lille, og så havde hans far ikke haft tid, og så havde vejret været for dårligt. Siden Martin var lille og fik historier på sengen, havde han elsket at høre om dengang hans far var lille. Det var først Arne, han havde opdaget, at hans mor led af faderens fortællinger.

ØEN havde de smukket om i flere år. Der var havtunge og bukke og mælkesø og vilde kaniner. Og ingen mennesker. Der var bjerge og dale og flad strand med rullesten og væltlys og en hemmelig sø og et krat midt på øen. Og et udsigtstår - hvad lignede det at spytte, om en bidsmund med en nøgen pige på brystet havde taget spyguld?

Drengen så ud over skumtoppene. Er det en krikant, far? Hans far kneb øjnene sammen, og så lo han. Du kan selv være en krikant! Faderen nikkede til ham, så havde han forstået, at den slags spøger man ikke om.

DRENGEN så sig bedre til rette. Det var en lang tur, og der var meget, som skulle gennemføres endnu en gang. Han begynde at hente om det, han havde hørt tusind gange, udklækket, de vilde kaniner, stranden med væltlys og den hemmelige hule.

Der sad vi i løn dag, vi var derovre på den første tur, sagde faderen. Hvem sad i løn? Hvem første tur? Din mor og jeg. Drengen vendte hovedet bort og mærkede, hvordan blodet løb til hans fjer og gjorde dem røde. Nu var hans far kaptein Blod, og han var selv bedstemand, stymand, forpagt og købmand. Han havde fæjlen i

akortelommen. Det var ham, der led fortøjningen på. Det var han, der så i forstøven med koldhagen, selv om det var uopretteligt, faderen manglede både sikker fra kaj. Motoren startede ved tredje forsøg. Den blev efteret til på værktøjet.

Da de havde rundet fyr på ydermolen, kom bølgerne og fik den lille båd til at hoppe. Faderen gav den lidt mere gas og tvang den op mod søerne. Han så på drengen.

Nu bliver du vel ikke dærlig? Ok nej. Men han blev vred over spørgsmålet. Siden spurgte kaptein Blod sin bedstemand. Han blev sur på faderen - var han pludselig gået i led med moderen? Hun havde givet ham en søssygge, da de spiste morgenmad. Men han havde smaget den ned i halsen, da hun vendte ryggen til. Han vidste, at man blev springt af pillerne, og han skulle ikke være spring.

Da er så bleg, dreng. Han varde ikke. Det havde han hørt så tit. De gav ham vitaminpiller og æbler og alt muligt, fordi han var bleg. Men det havde han efter moderen, selv om hans bleg var mindre selv end hendes.

Tog du piller? spurgte hans far.

DENNE gang blev hans far fortællende. Han havde lige ved at kende. Hvad lignede det at spytte en fuldbudet bidsmund med en nøgen pige på brystet - havde han hørt under et møde med nogle penne, der var meget svært at se ned under sin hage, mens man tegnede med armen vrede skær - hvad lignede det at spytte, om en bidsmund med en nøgen pige på brystet havde taget spyguld?

Drengen så ud over skumtoppene. Er det en krikant, far? Hans far kneb øjnene sammen, og så lo han. Du kan selv være en krikant! Faderen nikkede til ham, så havde han forstået, at den slags spøger man ikke om.

DRENGEN så sig bedre til rette. Det var en lang tur, og der var meget, som skulle gennemføres endnu en gang. Han begynde at hente om det, han havde hørt tusind gange, udklækket, de vilde kaniner, stranden med væltlys og den hemmelige hule.

Der sad vi i løn dag, vi var derovre på den første tur, sagde faderen. Hvem sad i løn? Hvem første tur? Din mor og jeg. Drengen vendte hovedet bort og mærkede, hvordan blodet løb til hans fjer og gjorde dem røde. Nu var hans far kaptein Blod, og han var selv bedstemand, stymand, forpagt og købmand. Han havde fæjlen i

DET var første gang, vi var sammen på tur. Vi havde læst hendes fars lille sejlskib, og så blev det regn, da vi gik i land. Vi satte os ind i bølgen og ventede, til det holdt op. Vi sad der næsten i tre timer.

Martin stak hånden ud over kanten og holdt den ned i vandet, som faderen forbi. Det bed i øerne. Hun kunne... han kunne smide faderen over bord for den historie. Men man gør ikke mytter mod kaptein Blod.

Men kaptein Blod sidder heller ikke og fortæller sit mundskab den slags historier, blød kvindensnak om en, der er en mor og læser ugeblade og har tykke hår, selv om hun laver god mad.

I spalte måske også sukker-madder? Hvad? Men hvis han skulle genlæse sin skyldighed, ville hans stemme blive usikker, så han holdt mund. Faderen spurgte heller ikke igen. Han svangede båden rundt om den smalle tange, som ragede ud fra land. Han lagde båden hårdt op mod strømmen.

FORUDE lå øen, der var endnu et stykke vej, og ugen af dem talte. Drengen havde endnu ikke glemt hadet til faderen, som så der og diskede op med kærestetur til den hellige ø. Den ø, som var forbeholdt eventyrene. Kvinder var bandlyst i det land. Hvis han sagde et ord mere om søssygge, ville han... ja, så gjorde han mytter alligevel. Han smed ham over bord.

Det skummede om skoven på båden, der skumede en pæn fart. Det sprøjtede ind over siden, og Martin tog sin gule oliefrakke på. De fik en hård tur over strædet til øen. Martins vrede over faderens forræderi lagde sig. Som bølgerne steg og kastede bold med båden, glemte han alt andet for den vilde piratfærd. Det var ikke længere hans far, der var søverkaptein - det var ham, Martin den Anden. Han frøs lidt på nædderne og armene, men grubbede dem varme, ville ikke overgive sig og krybe i lø.

Drengen udspejlede den fra søsiden. Han havde kikterten og mente, at han kunne se udklækket.

Ja, det er den høje og der, svarede hans far på hans usagte spørgsmål. Han prøvede at se ind i den tætte skov, der var hemmelighedsfuldt mørke. Der holdt cyrene til.

Will du være meget skuffet, hvis vi... Vil du vende om, sagde Martin. Strømmen er kraftigere, end jeg havde troet. Det kan blive svært at lægge til ved bide-broen. Forestil dig, den er ikke så sød, og...

Martin kælsejede med nakken og så på sin far. Faderen mærkede hans blødelige blik. Drengen var ikke om bord i deres lille motorbåd, han var på søver-skuden eller en dukk eller guld ved, hvor han var.

Åy ay, captain! sagde hans far. Drengen slappede af igen. De løb forsigtigt ind til broen. Lidt for forsigtigt, syntes Martin. Han havde på fornemmelsen, at søverne gik ind for fulde sejl og lagde bi i adskillige sekunder.

Men de fik båden ind til broen, som ganske rigtigt var kort og smuk. Den bestod af seks nedrammede pæle og nogle trædækk. Den svajede og så ud til at kunne brase sammen. Men der var dybt rok til, at de kunne gå helt dind.

Faderen standede motoren og sagde: Bæver du selv skalkisten i land, kaptein? Martin stod med skræmende ben og forsøgte at spytte langspyt ud over rælingen, men klatten hængte på malognikanten. Han prøvede at stjulte spytet med oliefrakken, og han vendte ryggen til sin fars sn.

SA tog han skalkisten frem. Det var deres meget store modkasse, hvori der også var plads til en øl til faderen og en sodavand til ham selv. Der var haake i enderne, lige som en rigtig skalkiste, og han bar den højtideligt over rælingen. Bæfter kom faderen i land. De gik ind over strandens rullesten og op mod den gamle skæns langs kystlinjen. De sølle klæben fra sig bag skænen, og drengen så sig om. Han trak vejret dybt og rindede sig. Det var et helleg øjeblik.

Haha, sagde han. Udklækket. Men først nalen, sagde hans far. Martin nikkede. Først hulen. Vi skal gemme skalkisten først. De gik gennem det høje græs op mod skovkanten. Kan du huske, hvor den er? spurgte Martin. Yes! Hans far hulede et gammelt kort op af lommen. Han havde tænkt på alt. Martin havde aldrig set det kort før. Der var sorte striber, hvor det havde været lagt sammen. Det var tegnet meget primitivt, og der var et rødt kors mellem skovens træer. Hulen.

DRENGEN lagde sig på maven i græsset med hovedet mod skalkisten. Han studerede det grundigt. Hundrede skridt ind i skoven, sigte m i udklækket, derefter femogtrediv... Båden drev skæg hans far. Martin var fordybet i korset, men fløj op fra jorden.

Hans far var allerede på vej i løb med mod skansen. Martin så ud mod broen. Båden havde revet sig løs og var nogle meter ude. Havde de ikke fortæjet ordentligt? Havde faderen fortæjet? Han huskede det ikke mere. Han huskede kun, at han var gået i land med skalkisten. Og bagefter kom hans far. De havde taget redningsvestene af og pakket dem i skæven.

Martin løb efter sin far. Faderen forsvandt over skansen, og det varede lidt, før drengen nåede derved. Da han stod på den græsklædte vold, som var smag under en træsektion, så han, at båden hurtigt drev længere ud fra broen. Den var allerede et godt stykke ude. Strømmen.

FADEREN var nu helt nede ved broen, og drengen stak i løb igen. Da hans far nåede broen, var det pludselig, som om motoren var gået i gang. Båden skød til hans som en pil. Far! råbte han. Min vanden og bruset i havekassen og hans øer!

Far! skreg han. Hans far stod på broen og så ud over havet. Far! vrælede han. Endelig vendte hans far sig og så på ham. Han stod og ventede, til drengen kom ud på broen. Martin var forstøjet, og han mærkede, at træderne grugede under ham. Broens pæle svajede og gav sig, som om broen kunne sprake sammen.

Hvad er det? sagde hans far, og der kom en lyd, der lød som smuden på kam. Den lignede smuden på en badelelle. Hvad er det, dreng? Martin så mod skuffede øjne på faderen, der stod og ventede. Han så sin fars ansigt blive blege.

Hvad er det? Martin havde aldrig hørt ham rabe sådan før. Stemmen var hæs. Hop så udt skreg han tilbage. Hvorfor springer du ikke? Hvorfor svømmer du ikke ud og henter båden? Hvorfor gik du det ikke? Båden drever til søs, vi får den aldrig, hvis du ikke svømmer derud nu! Kaptein Blod ville have sagt røblen kylling tænderne og svømmet derved. Kaptein Blod, vrissede hans far. Nu leger vi ikke mere. Stemmen er ikke til at spøge med.

DADEN drev længere bort. B Strømmen var nuagtig så stærk som opsynsmænd på havnen havde sagt. Drengen så på sin far, han syntes, han skrumpede ind og blev en dværg. Hvorfor svømmede han ikke derud? Var det fordi, han var en dværg? Hvorfor springer du ikke i vandet? sagde han. Det havde kaptein Blod gjort. Vil du have jeg skal drukne? råbte hans far. Er det det, du vil?

Ja! Forsaettes næste side

Hvorfor er tanten altid sådan - altid kommer de med deres evindelige: hvad skal det blive til med dig, dreng?

Novelle af HENNING IPSEN

Tegning: ERIK THORSEN